

ИМА ЛИ СВЕТЛИНА В ТУНЕЛА?

Световният икономически форум в Давос (СИФ) вече петдесет години е площадка за неолиберален дискурс в епохата на глобализацията. Той се появи като стимул за повишаване конкурентноспособността на европейската икономика в битката с икономическата доминация на САЩ, след разпада на Бретън-Уудската система, известна като златно-доларовия стандарт. На Форума през 2008 г. Бил Гейтс формулира понятието "креативен капитализъм" като форма, която работи едновременно и за генериране на печалби, и за разрешаване на световните социални неравенства. На заседанието през май 2020 г., английският престолонаследник принц Чарлз, въвежда термина "отговорен капитализъм", а през юли 2020 г., на фона на коронавирусната пандемия, инициаторът и несменяем лидер на СИФ Клаус Шваб, заедно с Тиери Малре, издава книгата "Ковид-19: великото зануляване" (COVID-19: The Great Reset). В нея бъдещият нов капитализъм се предвижда да премахне различията между бедни и богати, но и да унищожи държавните граници. В отговор на това "разрушаване и обновяване на света след Ковид-19", провъзгласено от Шваб, на 14 декември 2020 г. групата на финансовите власти на света, водени от Лин Форестър де Ротшилд, обявява създаването на "Съюз по инклузивен капитализъм с Ватикана" (CCIV), който по-справедливо да разпределя преимуществата на капитализма и да помага на хората напълно да реализират своя потенциал.

Георги ВАЦОВ

На стр. 2

Художник - Анатоли СТАНКУЛОВ

Как Скопие краде български писатели

На стр. 6

ДА НЕ ГУБИМ ПОЗИТИВНИЯ ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО

От 25 до 29 януари т.г., в онлайн изявления, държавни и правителствени глави, ръководители на едни от най-големите международни компании, собственици на глобални СМИ, както и младежки организации от Азия, Европа, Африка, Близкия Изток, Северна Америка и Латинска Америка, взеха участие в тази първа по рода си онлайн среща-дискусия, по важните въпроси засягащи развитието на световната цивилизация.

Главна тема на дискусиата беше „новата глобална ситуация“, свързана с коронавирусната пандемия, както и пътищата за преодоляване на кризата от нея и бъдещето на човечеството в новите следкризисни условия.

• Приключи епохата на усилията за изграждането на еднуполусен свят

• Изказване на Владимир Путин на сесията на онлайн-форума „Давос 2021“, организиран от Световния икономически форум.

В. Путин: Уважаеми господин Шваб, скъпи Клаус! Скъпи колеги!

Бил съм много пъти в Давос, на прояви, които господин Шваб организира още от 90-те. Току-що Клаус си спомни, че сме се запознали още през 1992-ра година. Докато работех в Петербург, наистина неведнъж съм посещавал този представителен форум. Искам да Ви благодаря, че днес имам възможност да представя гледната си точка пред експертната общност, която се събира на тази световно призната площадка, благодарение усилията на господин Шваб.

Преди всичко искам, дами и господа, да поздравя всички вас, участниците в Световния

Владимир Путин, президент на Русия

икономически форум.

Радостно е, че тази година въпреки пандемията, въпреки всички ограничения, форумът все пак продължава своята работа. Макар и в онлайн фор-

мат, той работи и дава възможност на участниците си в откритата и свободна дискусия да разменят оценки и прогнози, което отчасти компенсира дефицита на пряко общуване между лиде-

рите на държави, представителите на световния бизнес и общественост, натрупан през изминалите месеци. Всичко това е важно сега, когато пред нас има толкова много важни въпроси, изискващи отговор.

Сегашният Форум е пръв за вече започналото трето десетилетие на XXI век и повечето от темите, предложени за разискване на него, разбира се, са посветени на дълбоките промени, които се извършват на планетата. Действително, трудно е да не бъдат забелязани коренните трансформации в глобалната икономика, политика, социален живот, технологии. Коронавирусната пандемия, която Клаус току-що спомена, превърнала се в сериозно предизвика-

ИМА ЛИ СВЕТЛИНА В ТУНЕЛА?

От стр. 1

Тази изключителна активност на аполотетите на неолибералния глобален капитализъм, може единствено да се обясни с техния невъобразим уплах от успешната патриотична инициатива на Доналд Тръмп "Да направим Америка отново велика". С нея той, въпреки че не успя да пресуши "Вашингтонското блато", предизвика "цунами" сред кадрите на "дълбоката държава" и ги привел в пълна бойна готовност за война на "живот и смърт", за окончателната победа на глобалния еднороден свят.

Цялата тази саматоха превърна януарското поредно, този път виртуално, заседание на СИФ в Давос, в първа по рода си световна среща на "големите" при условия на пандемия, която е признана да сложи началото на епохалната битка за бъдещето развитие или деградация на земната цивилизация. Това е и обяснението за решението на редколегията на "The Wall Street Journal" да публикува пълния текст на

словото на Владимир Путин в рамките на Давоския форум, защото казаното от руския президент, реално и обективно, отговаря на възжеланията на хората по света за по-добър и смислен живот.

Бел. рег.

Към казаното от нашия изтъкнат анализатор Георги Вапов остава само да добавим, че „Нова Зора“, без да е "The Wall Street Journal", също по своя собствена инициатива публикува пълния текст на изявлението на президента на Русия Владимир Путин от 27 януари т.г. Като мнозина други и ние смятаме, че влиянието на Русия в предстоящите десетилетия ще бъде дотолкова силно, че да си запушваме ушите за това, което говори нейния президент, е направо неразумно и нездравословно. Бяхме обаче удовлетворени да чуем и осмислим казаното от него по отношение на несменяемостта на евроцивилизационния вектор в политиката на

великата държава, опора на православието, традиционни ценности, като семейството и редица „базови свободи, включително на правото на избор и неприкосновеността на частния живот“. Тъкмо поради това, само минути след като бе публикуван интегралния текст на неговото изказване, се заехме и с превода.

Задълбоченият анализ на казаното от Владимир Владимирович, поставя много въпроси и ние тепърва ще се връщаме към него. В края на своето изявление обаче, президентът на Русия отпрати съвсем по Путински, своята пряма, макар и деликатна препоръка, към отговорните и намерения, могат да бъдат открити в пълния превод на текста, за който с благодарност и гордост сме задължени на изящното преводаческо майсторство на талантилата българска поетеса Надя Попова.

Прочетем, всички тези и други данни, принципи и намерения, могат да бъдат открити в пълния превод на текста, за който с благодарност и гордост сме задължени на изящното преводаческо майсторство на талантилата българска поетеса Надя Попова.

Заглавието и смисловите подчертавания в текста на изказването на президента на Русия Владимир Путин, са на редакцията.

на Европа тенденцията е същата, както и в Щатите.

Но ако се върнем на темата за печалбата на компаниите, кой натрупа доходи? Отговорът е известен, той е очевиден – един процент от населението.

А какво се случи с живота на останалите хора? През последните 30 години в редица от развитите страни доходите на повече от половината им граждани реално стагнираха, а не растяха. Докато стойността на услугите за образование, за здравеопазване се увеличи. И знаете ли колко? Три пъти. Т.е. милиони хора, дори в богатите страни, престанаха да виждат перспектива за повишаване на доходите си. При това пред тях възникват проблеми как да запазят своето здраве и здравето на родителите си, как да осигурят качествено образование на децата си.

Натрупва се и огромна маса хора, които де факто изпадат от социума. Така, според оценката на Международната организация на труда, през 2019 г. 21 про-

и социалното напрежение в обществото.

При това посткризисното възстановяване се осъществява трудно. Ако допреди 20-30 години проблемът можеше да бъде решен за сметка на стимулираща макроикономическа политика (това между впрочем се прави постоянно и досега), то днес тези механизми, по същество, вече са изчерпани, те не работят.

върху повсеместното използване на изкуствения интелект, на автоматизираните и роботизирани решения. Коронавирусната пандемия значително ускори подобни разработки и тяхното внедряване. Обаче този процес поражда и нови структурни промени, преди всичко имам предвид пазара на труда. А значи без ефективни действия от страна на държавата множе-

ципиален момент. Все по-значима роля в живота на обществото започнаха да играят съвременните технологични и преди всичко цифрови гиганти. Сега много се говори за това, най-вече относно събитията в Щатите по време на предизборната кампания. И вече става дума не просто за някакви икономически гиганти; по някои направления те де факто конкурират

към търсене на някой, върху когото да се стовари всичко, да бъде обвинен за всички неблагоприятности и така да се пренасочи раздразнението и недоволството на собствениците съграждани. И вече го виждаме, вече усещаме, че градусят на външнополитическата пропагандистка реторика се вдига. Може да се очаква, че по-агресивен ще стане и характерът на практическите действия, включително и натискът върху страните, които не са съгласни с ролята на послушни, управляеми сателити; ще се използват търговски бариери, нелегитимни санкции, ограничения във финансовата, технологичната, информационната сфера.

Подобна игра без правила критически повишава рисковете от едностранна употреба на военна сила – ето къде се крие опасността, използването на сила под един или друг измислен предлог. Тя заслужа вероятността от поява на нови „горещи точки“ на планетата. Всичко това не може да

ДА НЕ ГУБИМ ПОЗИТИВНИЯ

телство за цялото човечество, само прищопи, ускори структурните промени, представките за които доста отдавна вече бяха се формирали. Пандемията изостри проблемите и дисбаланса, натрупани в света от по-рано. Имаме всички основания да предполагаме, че съществуват рискове за по-нататъшно нарастване на противоречията. И такива тенденции могат да се проявят практически във всички сфери.

Кlaus Schwab, президент на Световния икономически форум в Давос, Швейцария, на 14. 12. 2020 г. обявя „Разрушване и обновяване на света след КОВИД - 19“.

Разбира се, в историята не съществуват буквални паралели. Но някои експерти – и аз с уважение се отнасям към мнението им – сравняват текущата ситуация с 30-те години на миналия век. С подобна ситуация можем да се съгласяваме или да не се съгласяваме. Но по много параметри, по мащаба и комплексния, системен характер на предизвикателствата и потенциалните заплахы, все пак се налагат определени аналогии.

международните отношения, като не им добавя стабилност и предсказуемост. Възниква отслабване на международните институции, множат се регионалните конфликти, деградират и системата за глобална безопасност.

Виждаме кризата на предидните модели и инструменти за икономическо развитие. Усливането на социалното разслоение: както на глобално равнище, така и в отделните страни. За това сме говорили и преди. Но то за пореден път днес предизвиква остра поларизация на обществените възгледи, провокира нарастване на популизъм, на десния и левия радикализъм, на други крайности, изостряне и ожесточаване на вътрешнополитическите процеси, включително и във водещите страни.

Кlaus спомена за вчерашния ми разговор с Президента на Съединените щати и за удължаването на договора за ограничаване на стратегическите настъпателни въоръжения. Безусловно, това е крачка в правилната посока. Въпреки това обаче противоречията се завъртат, да го кажем, по спирала. Както е известно, неспособността и липсата на готовност да бъдат разрешавани подобни проблеми, по същество, през ХХ век прераснаха в катастрофалната Втора световна война.

Разбира се, в днешно време подобен глобален „горещ“ конфликт, надявам се, е принципно невъзможен. Много се надя-

вам на това. Той би означавал край на цивилизацията. Но, ще повторя, ситуацията може да се развива непредсказуемо и неуправляемо. Ако, разбира се, не се предприемат нищо за предотвратяване на това. Има вероятност да се сблъскаме с истински срив в световното развитие, повлякъл след себе си борба на всички срещу всички, с опити нарезлите противоречия да бъдат разрешени чрез търсене на „външни“ и „вътрешни“ врагове, с разрушаване не само на такива традиционни ценности (в Русия държим на тях) като свободите, включително правото на избор и неприкосновеността на частния живот.

Тук ще отбележа, че социалната и ценностната криза вече дава негативните си демографски последиствия, поради които човечеството рискува да изгуби цели цивилизационни и култур-

ни материци.

Наша обща отговорност днес е да избегнем такава перспектива, наподобяваща мрачна антиутопия, да осигурим развитие по друга, позитивна, хармонична и съзидателна траектория.

И в тази връзка по-подробно ще се спра на онези ключови предизвикателства, които, по мое мнение, стоят сега през световната общност.

Първото от тях е социално-икономическото.

Да, ако съдим по цифрите на статистиката, дори въпреки дълбоките кризи от 2008-ма и 2020 г., периодът от последните четирийсет години можем да наречем успешен или даже свръхуспешен за световната икономика. От 1980 г. нататък глобалният БВП по паритет на паритета нараснало търсене на техни традиционни и дори нови стоки. Обаче резултатът от подобно вписване в глобалната икономика беше не само работни места и експортни постъпления. Но и социални последици. Включително – съществено разминаване в доходите на гражданите.

Глобализацията и вътрешният ръст доведоха до мощен подем в развиващите се страни, позволиха на повече от милиард души да преодолее бедността. Така, ако вземем равнището на доход от 5,5 долара на човек дневно (според паритета на покупателната способност), по оценките на Световната банка, в Китай например, броят на хора с по-ниски доходи се е съкратил от 1,1 милиард през 1990 г. до под 300 милиона, през последните години. Това безусловно е успех за Китай. А в Русия – от 64 милиона човека през 1999 г. до около 5 милиона понастоящем. И ние

смятаме, че това също е движение напред в страната ни по най-дългавното, впрочем, направление.

Но все пак главният въпрос, отговорът на който до голяма степен води до разбирането на днешните проблеми е: какъв беше характерът на глобалния растеж и кой получи от това най-голяма изгода?

Безусловно, както вече казах, в много отношения спечелиха развиващите се страни, които използваха нарасналото търсене на техни традиционни и дори нови стоки. Обаче резултатът от подобно вписване в глобалната икономика беше не само работни места и експортни постъпления. Но и социални последици. Включително – съществено разминаване в доходите на гражданите.

А как стоят нещата в развитите икономики, където равнището на средното благосъстояние е значително по-високо? Колкото и парадоксално да звучи, но проблемите на разслояването тук, в развитите страни, се оказаха още по-дълбоки. Така, по оценка на Световната банка, ако с равнището на доход под 5,5 долара дневно в САЩ, например, през 2000-ата година са живеели 3,6 милиона човека, то през 2016-а те вече са 5,6 милиона души.

В течение на същия период глобализацията е довела до значително увеличаване на печалбата на едрите транснационални компании, преди всичко американски и европейски.

Между впрочем, сред гражданите в развитите икономики

цента, или 267 милиона млади хора по света, никъде не са учили и никъде не са работили. И дори от работещите (ето един интересен показател, интересни цифри), дори от работещите, 30 процента живеят с доход под 3,2 щ.д. дневно по паритет на покупателната способност.

Тези крайности в глобалното социално-икономическо развитие, са пряк резултат от политиката, провеждана през 80-те години на миналия век и често осъществявана твърде уларно и догматично. В основата на тази политика бе залегнал т.нар. „Вашингтонски консенсус“. С неговите написани правила, когато приоритет се дава на ръста на икономиката, базиран на частния дълг в условия на дерегулиране и ниска данъци за богатите и корпорациите.

Както вече казах, корона-вирусната пандемия само изостри тези проблеми. Миналата година западането на глобалната икономика стигна максимума си от времето на Втората световна война насам. Загубите на пазара на труда към юли са еквивалентни на почти 500 милиона работни места. Да, към края на годината, половината от тях бяха възстановени. Но все пак става дума за близо 250 милиона загубени работни места. Това е голяма и много тревожна цифра. Само за първите девет месеца на миналата година загубите на трудов доход в света се равняваха на 3,5 трилиона долара. И този показател продължава да расте. А значи расте

Практически е изчерпан ресурсът им. Това не са мои словесни твърдения.

Така, според оценката на МВФ, равнището на съвкупния дълг от държавния и частния сектор плътно се е приближило до обозначението 200 процента глобален БВП. При положение че в развитите страни процентните ставки повсеместно са практически на нулева позиция. А в ключовите развиващи се страни – на исторически минимални равнища.

Всичко това прави стимулирането на икономиката с традиционни инструменти за сметка нарастването на частното кредитиране по същество невъзможно. Т.нар. количествено смекчаване, което само видя, надува „балона“ на стойността на финансовите активи, води към по-нататъшно разслояване в обществото. А нарастващият разрыв между „реалната“ и „виртуалната“ икономика (възшност, за това много често ми говорят представителите на реалния икономически сектор от много страни на света и мисля, че участниците в днешната среща от средите на бизнеса, също ще се съгласяват с мен), представлява реална заплаха и крие сериозни, непредсказуеми сътресения.

Определени надежди, че ще може да се „презареди“ предишния модел на растежа, са свързани с бурното технологично развитие. Действително, последните 20 години положиха основата на т.нар. четвърта промишлена революция, която се гради

ство, хора рискуват да останат без работа. При което много често това е т.нар. средна класа. А тя е в основата на всяко съвременно общество.

И в тази връзка – за второто фундаментално предизвикателство на предстоящото десетилетие – обществено-политическото. Нарастването на икономическите проблеми и неравенството, разцепване на обществото, поражда социална, расова, национална нетърпимост, при това подобно напрежение изригва навън дори в страни с наглед стабилни граждански и демократични институции, призвани да изглаждат, да потушават подобни явления и ексцеси.

Системните социално-икономически проблеми пораждат такова обществено недоволство, че то изисква специално внимание, изисква тези проблеми да се решават по същество. Опасната илюзия, че могат да бъдат решени, отминати, натикани някъде в гъбля, крие опасност от сериозни последици. В такъв случай обществото неизбежно ще бъде разделено и политически, и социално. Защото за хората причините да бъдат недоволни всъщност не са някакви умозрителни, а опират до реални проблеми, които засягат всеки един от нас, каквито и възгледи, включително и политически, да не изповядва реално. Или да мисли, че изповядва. А реалните проблеми няма как да не пораждат недоволство.

Ще открия още един принципен момент. Все по-значима роля в живота на обществото започнаха да играят съвременните технологични и преди всичко цифрови гиганти. Сега много се говори за това, най-вече относно събитията в Щатите по време на предизборната кампания. И вече става дума не просто за някакви икономически гиганти; по някои направления те де факто конкурират

не ни тревожи.

Същевременно, уважаеми участници във форума, въпреки цялото това кълбо от противоречия и предизвикателства, ние безусловно не бива да губим позитивния си поглед към бъдещето, трябва да опазваме приложимостта си към съзидателна дейност. Би било наивно да се предлагат някакви универсални чудотворни рецепти за решаване на набелязаните проблеми. Но на всички ни, без съмнение, е необходимо да се опитаме да изработим общи подходи, максимално да сближим позициите си, да посочим източниците, пораждащи глобално напрежение.

Отново искам да подчертая тезата си: фундаментална причина за неустойчивостта на глобалното развитие до голяма степен са натрупаните социално-икономически проблеми. Затова днес ключовият въпрос е – как да построим логиката на действията си, та не просто бързо да възстановим глобалната и националната икономики, пострадалите от последиците на пандемията отрасли, но и да постигнем позиция, включително и тези, които днес, заедно с нас, участват в проявата.

И накрая, третото предизвикателство, а по-точно – явната заплаха, с която можем да се сблъскаме през настъпващото десетилетие – това е по-нататъшното изостряне на целия комплекс от международни проблеми. Та нали нерешените и натрупали се вътрешни социално-икономически проблеми, могат да подтикнат

На стр. 4

ДА НЕ ГУБИМ ПОЗИТИВНИЯ ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО

От стр. 3

Фактически в развитите страни, а и в част от развиващите се, вече наблюдаваме такива тенденции. Издигането ролята на държавите в социално-икономическата сфера на национално равнище, очевидно изисква по-голяма отговорност, тясно междудържавно взаимодействие и по въпросите на глобалния дневен ред. На различни международни форуми постоянно звучат призови за инклузивен ръст, за създаване на условия, при които да бъде постигнато достойно жизнено равнище за всеки човек. Всичко това е правилно, в напълно вярна посока се разглежда тази наша съвместна дейност.

Абсолютно ясно е, че светът не може да върви по пътя на изграждане на икономика, която да работи за един милион човека или дори за „златния милиард“. Това просто е деструктивна позиция. Такъв модел по дефиниция е неустойчив. Скорошните събития, включително и миграционните кризи, отново го потвърдиха.

Сега важното е от обща констатация да се премине към дело, да се насочат реални усилия и ресурси, за да бъде постигнато както намаляване на социалното неравенство, вътре в отделните страни, така и постепенно сближаване на равнището на икономическо развитие между различни страни и региони на планетата. Тогава няма да има и миграционни кризи.

Смисълът, акцентите на подобна политика, призвана да осигури устойчиво и хармонично развитие, са очевидни. За какво става дума? За създаване на нови възможности за всеки, на условия за развитие и реализация на човешкия потенциал, независимо от това къде се е родил и живее този човек.

И тук ще набележа четири ключови приоритета. Доколкото ги виждам като приоритети. Може би няма да кажа нищо оригинално. Въпреки това, тъй като Клаус ми позволи да изразя позицията на Русия, моята позиция, аз безусловно ще го направя.

Първо. Човек трябва да има комфортна жизнена среда. Това са жилището и достъпната инфраструктура: транспортна, енергийна, комунална. И, разбира се, екологично благополучие, никога не бива да забравяме за него.

Второ. Човек трябва да бъде сигурен, че ще има работа, която ще му осигури устойчиво нарастващ доход и, съот-

ветно, достойно равнище на живот. Той трябва да има достъп до действителни механизми на обучение през целия си живот, днес това е абсолютно необходимо, които да му позволят да се развива и да гради своята кариера, а след приключването ѝ – да получи достойна пенсия и социален пакет.

Трето. Човек трябва да е сигурен, че ще получи качествена, ефективна медицинска помощ, когато се наложи, че системата на здравеопазването при всички случаи му гарантира достъп до услуги на съвременен равнище.

Четвърто. Независимо от дохода на семейството, децата трябва да имат възможност да получат достойно образование и да реализират своя потенциал. Такъв потенциал притежава всяко дете.

Само така би могло да се гарантира най-ефективно развитие на съвременната икономика. Икономика, в която хората не са средство, а цел. И само онези страни, които успеят да постигнат прогрес по очертаните четири направления (те не са изчерпателни, спомегах само най-главното), но само онези страни, които могат да постигнат прогрес поне по тези четири направления, ще си осигурят устойчиво и инклузивно развитие.

Именно тези подходи са залегнали в основата на стратегията, която реализира и моята страна, Русия. Нашите приоритети са групирани около човека, семейството му, насочени са към демографското развитие и към опазването на народа, към повишаване благополучието на хората, към защита на здравето им. Работим върху това да създадем условия за достоен и ефективен труд и успешно предприемачество, да осигурим цифрова трансформация като основа на бъдещия технологичен модел на цялата страна, а не на тясна група компании.

Върху тези задачи възнамеряваме да съсредоточим усилията на държавата, бизнеса, гражданското общество, да изграждаме стимулираща бюджетна политика в предстоящите години.

В постигането на своите национални цели за развитие сме отворени за най-широко международно сътрудничество и сме уверени, че кооперирането по въпросите на глобалния социално-икономически дневен ред, би повлиело позитивно и на общата атмосфера в световните дела, а вза-

имозависимостта при решаването на остри текущи проблеми, би засилила и взаимното доверие, което сега е особено важно и особено актуално.

Очевидно е, че епохата, свързана с усилията да се създаде централизиран, еднополюсен световен ред, приключи. Всъщност, тя не е и започвала. Беше предприет само опит в тази насока. Но и това вече е минало. Подобен монопол просто по са-

Лин Форестър де Ротшилд, обявява създаването на "Съюз по инклузивен капитализъм с Ватикана" (CCIV)

мата си природа, бе в противоречие с културната, историческа многоликост на нашата цивилизация.

Реалностите са такива, че в света се оформиха, заявиха за себе си, действително различни центрове на развитие, със свои самобитни модели, политически системи, обществени институции. И днес е крайно важно да се създадат механизми за съгласуване на интересите им, за да не се случи така, че многообразието, естествената конкуренция на полюсите за развитие да се превърнат в анархия, в поредица от продължителни конфликти.

В името на това предстои, включително и на нас, да се заемем с укрепване и развитие на универсалните институции, върху които лежи особена отговорност за осигуряване на стабилността и безопасността в света, за изготвяне на правила за поведение и в глобалната икономика, и в търговията.

Неведнъж съм отбелязвал, че много от тези институции днес преживяват не най-добрите си времена. На различни срещи на високо равнище постоянно си говорим за това. Те са се създавали, разбира се, в друга епоха, ясно е. И обективно погледнато, вероятно им е трудно да отговарят на днешните предизвикателства. Но – бих искал да го подчертая – това не е повод да се отказваме от тях, след

като по същество не предлагаме нищо ново. Още повече, че тези структури притежават уникален опит за работа и голям, в много отношения, не-реализиран потенциал. И безусловно, той трябва внимателно да бъде адаптиран към съвременните реалии. Но още е рано да се изхвърля на бунището на историята. Нужно е да се работи с него, да се използва.

Наред с това, разбира се, е ва-

чески усилия, за да се спре въоръженият конфликт в района на Нагорни Карабах, в който се оказаха въвлечени близки ни народи и държави – Азербайджан и Армения. При това се стремяхме да следваме ключовите споразумения, постигнати в Минската група на ОБСЕ, в частност, между съпредседателите ѝ – Русия, САЩ и Франция. Още един много добър пример за сътрудничество.

Както е известно, през ноември беше подписано тристранното Заявление на Русия, Азербайджан и Армения. И важното е, че то наистина последователно се осъществява. Успяхме да спрем кръвопролитията. Това е най-важното. Успяхме да спрем кръвопролитията, да постигнем пълно прекратяване на огъня и да започнем процес на стабилизация.

Сега пред международната общност и, несъмнено, пред страните, участвали в разрешаването на кризата, стои задачата да се окаже помощ на пострадалите райони при решаването на хуманитарни проблеми, свързани със завръщането на бежанците, с възстановяването на разрушената инфраструктура, със защитата и възстановяването на исторически, религиозни и културни паметници.

Или друг пример. Ще отбележа ролята на Русия, Саудитска Арабия и Съединените американски щати, на редица други страни, в стабилизиранието на световния енергиен пазар. Такъв един формат се превърна в продуктивен пример за взаимодействие на държави с различни държави за решаване на конкретни проблеми от обща полза. В дадения случай може да става дума и за регулиране на регионални конфликти, и за създаване на технологични алианси, и за много други насоки, включително формиране на трансгранични, транспортни, енергийни коридори и т.н., и т.н.

Уважаеми приятели, дами и господа!

Разбирате, че тук има много широко поле за съвместна работа. Такива многостранни подходи наистина работят. Практиката показва, че те работят. Ще напомня, че в рамките на Астанинския формат, например, Русия, Иран и Турция правят много за стабилизиране на ситуацията в Сирия и сега помагат за създаване на политически диалог в тази страна. Разбира се, заедно с други страни. Правим това заедно. И като цяло не безуспешно по време на срещата на високо равнище на „Гвайсетката“ неотдавна, трябва да се обеди-

От Русия бяха предприети, например, активни посредни-

чески усилия, за да се спре въоръженият конфликт в района на Нагорни Карабах, в който се оказаха въвлечени близки ни народи и държави – Азербайджан и Армения. При това се стремяхме да следваме ключовите споразумения, постигнати в Минската група на ОБСЕ, в частност, между съпредседателите ѝ – Русия, САЩ и Франция. Още един много добър пример за сътрудничество.

Както е известно, през ноември беше подписано тристранното Заявление на Русия, Азербайджан и Армения. И важното е, че то наистина последователно се осъществява. Успяхме да спрем кръвопролитията. Това е най-важното. Успяхме да спрем кръвопролитията, да постигнем пълно прекратяване на огъня и да започнем процес на стабилизация.

Сега пред международната общност и, несъмнено, пред страните, участвали в разрешаването на кризата, стои задачата да се окаже помощ на пострадалите райони при решаването на хуманитарни проблеми, свързани със завръщането на бежанците, с възстановяването на разрушената инфраструктура, със защитата и възстановяването на исторически, религиозни и културни паметници.

Или друг пример. Ще отбележа ролята на Русия, Саудитска Арабия и Съединените американски щати, на редица други страни, в стабилизиранието на световния енергиен пазар. Такъв един формат се превърна в продуктивен пример за взаимодействие на държави с различни държави за решаване на конкретни проблеми от обща полза. В дадения случай може да става дума и за регулиране на регионални конфликти, и за създаване на технологични алианси, и за много други насоки, включително формиране на трансгранични, транспортни, енергийни коридори и т.н., и т.н.

Уважаеми приятели, дами и господа!

Разбирате, че тук има много широко поле за съвместна работа. Такива многостранни подходи наистина работят. Практиката показва, че те работят. Ще напомня, че в рамките на Астанинския формат, например, Русия, Иран и Турция правят много за стабилизиране на ситуацията в Сирия и сега помагат за създаване на политически диалог в тази страна. Разбира се, заедно с други страни. Правим това заедно. И като цяло не безуспешно по време на срещата на високо равнище на „Гвайсетката“ неотдавна, трябва да се обеди-

От Русия бяха предприети, например, активни посредни-

Тодор КОРУЕВ

В главата на излезлия преди дни брой 2 на вестник "Тракия" от 2021 г. ще видите: „Тод. С - centum“, сиреч – сто! Измина един век от излизането на първия брой на вестник "Тракия". И на мен, като негов редактор, (от 2014 г. се падна високата чест да съобща на четящата публика за този вестникарски юбилей. Рожденият му ден е 14 (21) януари 1921 г. Редактор е Димитър Попниколов, революционер деец от Лозенградско, книжовник и просветен деятел. В уводната статия, озаглавена "До клоновете на дружество "Тракия", се подчертава, че с издаването на вестника се удовлетворява една чувствителна нуж-

Уважаеми читатели,

Продължава абонаментната кампания за през новата 2021 г. Ако „Нова Зора“ е достойна за подкрепата ви - направете го! Остана непълнена задачата за 1000 годишния абонамента. А фронтът, повече от всякога, се нуждае от убедени защитници. Не само защото годината е особено важна, с избори за парламент и за президент, а защото за да пребъде България, никой не бива да остане безучастен в битката на ис-

Вестник "Тракия" на 100 години

Трибун и летописец на Тракийската кауза

да. Той ще има за цел да информира общественото мнение по тракийските въпроси и ще рагува за подобряване участието на тракийските бежанци... Съгласно Устава всеки дружествен член е длъжен да получава вестника.

Още с раждането си тракийската организация е неразривно свързана с печатната периодика. Заедно със създаването през 1896 г. на дружество "Странджа" (началото на организацията) във Варна, основател на което е и Капитан Петко войвода, се ражда и неговият печатан орган със същото име - "Странджа". По-късно, през 1908 г., в тракийския фронт влиза друго оръжие на пресата - "Одрински глас", издаван в София. На Четвъртия конгрес на тракийската организация, се приема и решение за издаване на печатен орган. И това е вестник "Тракия".

Вестникът допринася да се обхванат в дружествата тракийските бежанци и гражданите, които споделят техните възгледи. Броят на дружествата в страната надхвърля 260. Така става желан и търсен събеседник, като неговият тираж надхвърля 7200. Голямо внимание вестникът отделя на социалните въпроси на тракийските бежанци и преди всичко по оземляването и устройването на техните многобройни семейства с жилища, като се описва положението на бежанците в различните райони на страната. Многобройни са публикациите по повод подписването на Ангорския договор от 1925 г., оръжие на пресата - "Одрински глас", издаван в София. На Четвъртия конгрес на тракийската организация, се приема и решение за издаване на печатен орган. И това е вестник "Тракия".

на Десетия извънреден събор, посветен по този въпрос и заседанията на Народното събрание от май 1926 г. по ратифицирането на Ангорския договор. За съжаление договорът бе приет и клетите тракийски бежанци се оказаха на произвола на съдбата без право да се за-

Вестник „Тракия“
възрнат по своите родни селища и без всякакви компенсации за загубените имоти от турската власт. И до днес въпросът за тракийските имоти остава открит.
На стр. 6

НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДИМНИК

НОВА ЗОРА

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини

тината с лъжата. Разпространението на вестника, по независещи от нас причини, продължава да бъде ограничено. Абонаментът е все още най-сигурният начин, че духът на „Зора“ не може да бъде сломен и ние оставаме на своя пост. Във всяка пощенска

станция, до 15-о число на всеки месец, може да осъществите вашата подкрепа за каузата с абонамент от първо число за следващия месец, тримесечие, полугодие или до края на годината. Каталожният номер на „Нова Зора“ е 311. Абонаментът за един

месец е съобразно броя на вторниците в него. Цената на един брой продължава да бъде 1 лв. Всеки вторник очаквайте „Нова Зора“. Търсете го и го разпространявайте. Можете да се абонирате и в офисите на ДОБИ ПРЕС. Редакцията на вестника има договорни отношения с тази

фирма. Същото може да направите и чрез пощенски запис за избрания от вас срок на адрес: София 1377, ул. „Пиротско“ 3, за Минчо Мънчев Минчев. Особено е важно да бъде изписан адреса и името на получателя, както и телефон за обратна връзка. Допълнителна информация може да получите на тел. 02 985 23 05; 02 985 23 07, както и на мобилни телефони: 0879 140 122 и 0894 66 49 00.

ДА НЕ ГУБИМ ПОЗИТИВНИЯ ПОГЛЕД КЪМ БЪДЕЩЕТО

ният и координират усилията на целия свят в борбата с разпространението на заболяването и за повишаване достъпността на толкова необходимите в момента ваксини срещу коронавируса.

Трябва да се окаже помощ на онези държави, които се нуждаят от подкрепа, включително и на африканските. Имам предвид увеличаването на тестовите и извършването на ваксинация. Виждаме че масовата ваксинация днес е достъпна преди всичко за гражданите на развитите страни. Докато стотици милиони хора по целия свят, са лишени дори от надеждата за подобна защита. Практичес-

ки такава неравенство може да означава обща заплаха, защото както е добре известно и както неведнъж беше казано, епидемията няма скоро да изчезне, ще се запазят неконтролируемите ѝ огнища. Тя не признава граници.

За инфекциите и пандемичните граници не съществуват. Затова е необходимо да си извлечем поуки от текущата ситуация, да предложим мерки, насочени към повишаване ефективността на системата за мониторинг на появата в света на подобни заболявания, за развитието на подобни ситуации. Другата важна насока, където е необходима координация в работата

ни, по същество – координация в работата на цялата световна общност, – е опазването на климата и природата на нашата планета. И тук няма да кажа нищо ново.

Само заедно ще можем да постигнем прогрес в решаването на такива извънредно сериозни проблеми като глобалното затопляне, намаляването на горския фонд, заличаването на биоразнообразието, увеличаването на обема на отпадъците, замърсяването на океана с пластмаси и т.н., да намерим оптимален баланс между интересите на икономическото развитие и опазването на

околната среда за днешното и утрешните поколения.

Уважаеми участници във форума! Скъпи приятели! Всички знаем, че конкуренцията, съперничеството между страните в световната история не са спирали, не спират и никога няма да спрат. И противоречията, сблъсъкът на интереси в действителност също са нещо естествено за толкова сложния организъм, какъвто е човешката цивилизация. Но в преломни моменти това не е пречело, а напротив – подтиквало е към обединяване на усилията по най-важните, наистина съдбоносни направления. И ми се струва, че сега сме именно в

такъв период. Много е важно честно да оценяваме ситуацията, да се съсредоточим не върху мнимите, а върху реалните глобални проблеми, върху отстраняването на дисбалансите, критично важни за цялата световна общност. И съм сигурен, че тогава ще можем да постигнем успех, достойно да посрещнем предизвикателствата на третото десетилетие на ХХ век.

С това бих завършил своето изказване и искам да ви благодаря за търпението и вниманието.

Благодаря много.

Превод: Надя Попова

КАК СКОПИЕ КРАДЕ

Борис ДАНКОВ

Вече десетилетия наред в съседна Македония цели екипи от добре платени литератори и филолози, лингвисти и културолози, антрополози и какви ли не още специални мениджънти, са работили и работят върху "афирмацията" на т.нар. "нова македонска книжевност". Първоначално - в рамките на коминтерновската република, днес - в условията на мегаломанската държава, в която надхванали "македонисти" и "естети"

Технологията се свежда до безогледно "присвояване" на автори чрез фалшификация на факти и събития, манипулиране на тяхното творчество и тенденциозно "съчиняване" на псевдолитературна история

продължават да прибавят нови и нови имена към „сървизицизма“ на „македонската книжевност“, откраднати (в буквалния и преносния смисъл на думата) от българската литература.

Методиката на този пладнешки обир се свежда до безогледно „присвояване“ на автори чрез фалшификация на факти и събития от техните биографии, манипулиране на творчеството им и тенденциозно „съчиняване“ на псевдолитературна история. В конкретния случай е без значение времето и мястото за „прищепване“ на това присвояване. Достатъчно е даден автор да отговаря на „географския принцип“ - т.е. да е роден в някое от селищата на „Велика Македония“. Останалото е въпрос на „техника“ и манипулация.

Поради липса на реално

литературно наследство и „континуитет“ (приемственост), скопските македонисти го „създават“. Например, един от „модерните“ напоследък теоретици на „македонското книжовно-историческо развитие“ Илия Велев смята, че основите на днешната македонска литература се „коренят в... древно-македонската цивилизация“ (!) (2006). Ил. Велев измества началото на македонското „книжовно-историческо развитие“ още преди появата на Светите братя Кирил и Методий и Климент Охридски. Макар и да признава, че за македонска „книжевност“ може да се говори едва след 1945 г., подобно на всички скопски литературни историци той самонадеяно обявява, че „на македонски език се пишувало“ още по време на Възраждането. „Македонски

белези“ лесно се „припознават“ в творчеството на Братя Миладинови, Григор Прличев и Кузман Шапкарев, както и на други писатели и поети от българското Възраждане.

Достатъчно е човек да отгърне „Македонска енциклопедия“ (2009), за да узнае как македонистите от Скопие са „подредили“ като „македонци до мозъка на костите“ архи-български поети и писатели, публицисти от епохата на Възраждането, че и по-късно, до наши дни.

Иоаким Кърчовски (1750-1820), например, когото проф. Боян Пенев поставя сред „първите представители на новата българска литература“, в енциклопедията е показан като „първият автор на новата македонска книжевност“ (с. 769). Според съставителите на енциклопедията той пишел на „народен македонски език“. За да бъде доказан „македонизмът“ на Й. Кърчовски, в библиографията заглавията на неговите съчинения са съкратени, като е премахнато тяхното българско съдържание. Макар самият Кърчовски нееднократно да твърди, че пише „на простейшият език български“. Не е пощаден и друг голям автор на българското Възраждане - Кирил Пейчинович (1771-1848). Според авторите на македонската енциклопедия „неговият автограф поставя началото на новата македонска поезия“ (с. 1127). С една дума - македонец над македонците. Но и тук заглавията от библиографията на Пейчинович са „оразани“, съкратена е частта от заглавието на книгата му „Огледало, кедето се допльва, че тя е написана“ „ради потреби и ползване простейшим и некнижнейшим

БЪЛГАРСКИ ПИСАТЕЛИ

язиком българским“.

Колкото до братя Миладинови, едва ли някой би се изненадал от нещо, след като знаем пословичните спекулации спрямо тяхната национална принадлежност и творчество, тиражирани години наред от скопската пропаганда. Те също са „македонци“, които от време на време се „соработват“ со „бугарите“ (с. 949). Колкото до заглавието на техния сборник „Български народни песни“ за него е обяснено, че от тях „само една седмнина са бугарски“ (пак там). От скопската Уикипедия пък може да се узнае, че според „готиска“ на Константин Миладинов от Москва (не е ясно кога и къде е публикувана тая?), в първоначалната си редакция сборникът бил озаглавен... „Македонски народни песни“.

Според скопския професор Илия Велев „основите на днешната македонска литература се коренят в...древната македонска цивилизация“.

то, че „овой супериорен литерат е всушност тридомен автор“, който е писал на „гръчки, бугарски и македонски“. Той бил имал „постоянни контакти со бугарските културни дейци“. Но навсякъде се пропуска и се прамълчават фактът, че основна

Вярно било, че Никола Вапцаров „пишувал главно (!) поезия на бугарски език“, но след Втората световна война легендарното му име било „приобщено“ (!) в „живите развойни текови на младата македонска книжевност како двоедомен автор“ (с. 238). В края на ХХ век в България се била надигнала „хистерична хайка“ срещу неговото „македонско присвояване“, докато в началото на новия век, след „урегулираните отношения“ (!) на двете страни, Вапцаров бил заел отново своето „нормално място“. И как го е заел: ами така, че неговата поезия е „преведена“ на „родния му... македонски език“. И той вече си е „чист, чист македонец“, който пише на... скопски диалект!...

Райко Жинзифов (1839-1877) пък е обявен за „македонски поет от кръга на учениците на Миладинов“ (с. 545), който бил пишел „на един своеобразен македонско-български език“ (!). Може би, за да бъде „по-македонски“ в заглавието на неговата поема „Кървава кошуля“ е „оразано“ част от съдържанието: „Приказка из съвременният български живот. Браила (1870)“, в стила на споменатата вече тенденциозна цензура.

В продължение на години такова македонски литературни „корифеи“ като Димитър Митрев, Гане Тодоровски, Иван Доровски, Александър Спасов,

които е определен като „най-голямото име на македонската литература от ХІХ век“ (с. 1226). Следва пояснение-

произнесува за Бугарин под влияние на бугарската пропаганда (?), но ще си остане... македонец.“

Подобна „шизофрения“ е нещо обичайно за скопските теоретици на „двудоимните и тридоимни писатели“. Тази уникална измислица не е нищо повече от друга „техника“ за кражба на български писатели и поети - все в името на „континуитета“ и липсващия фундамент на македонската „книжевност“.

Арогантността на скопските македонисти стига своя връх в твърдението на покойния Гане Тодоровски, че един

Писателят Васил Тоциновски, лустриран като сътрудник на югославските тайни служби през 2013 г., „обогатил“ македонската книжевност с нови... „двудоимни писатели“, сред които личат имената на Арсени Йовков, Димитър Г. Молеров, Христо Стойков, Атанас Трендафилов и Ангел Каратанчев.

такъв голям български писател и фолклорист като Кузман Шапкарев бил „по свой начин замесен в ембриологията на македонизма“ (с. 1645). Истинска арогантност е гаврата и с пагметта на големия български поет Венко Марковски, който също е обявен за „двудоимен автор“ (с. 922)

В своята книга „Време ми-

та част от творчеството на Гр. Прличев, включително неговата емблематична „Автобиография“, са написани на български. Вече в македонската енциклопедия Уикипедия срамежливо е отбелязано, че „до края на живота си поетът ще живее со българската идея“... себе си „ке

От стр. 5

И още нещо, вестникът разкрива етническата същност на тракийските българи като неделима част от българската нация и нейната идентичност, свързани с общността на езика, религията, бита и културата, с националноосвободителната идея. Същевременно в „Тракия“ осветлява демократичните принципи и патриотичните пориви за обединяване на всички българи, против историческата несправедливост, започнала от Берлинския конгрес през 1878 г., продължила с заробващите договори след Междусъюзническата война от 1913 г. и Ньойския договор от 1919 г.

Вестник „Тракия“ отбелязва винаги масовите прояви - чествания, свързани с Илинденско-Преображенското въстание, трагедията на беломорските българи край Маджарово, Одринската епопея, както и научните конференции, организирани от Тракийския научен институт и неговите издания.

Превратът от 19 май 1934 г., наред със забраната на политическите партии в страната, доведе и до забрана на тракийската организация. А заедно с това бе спряна и в „Тракия“ от 28 февруари 1935 г.

Вестник със същото име - „Тракия“, започва да издава в Гюмюрджина Мара Михайлова. Никола Инджов бе убеден, че в избора от журналистката идейно-тематичен модел за вестник на народността осно-

ТРИБУН И ЛЕТОПИСЕЦ НА ТРАКИЙСКАТА КАУЗА

Вестник „Тракийска дума“

ва, е много сполучлив. Защото въпреки наличието на конюнктурна информация, зловидна хроника и комерсиални колони, в гюмюрджинския „Тракия“, преобладават исторически, етнографски и фолклорни публикации, дело на забележителни учени и изследователи като Стою Шишков, Христо Караманджуков, Анастас Примовски. Гюмюрджинският „Тракия“ съдържа плодородния духовен пласт, който беломорските тракийци наложиха в единната културна структура на българския народ. Днешният вестник „Тракия“ продължава този модел. Но това ще стане много по-късно.

Настъпните промени след 9 септември 1944 г. доведоха и до възстановяване на тракийската организация. От 1 май 1946 г. започна да излиза и нейният печатен орган под названието „Тракийска дума“. Негов главен редактор бе големият журналист и публицист Петко Караделков. В уводната статия на първия брой се подчертава, че в страната има над 350 хиляди бежанци от Източна и Западна Тракия и вестникът ще води борба за тяхната защита и за разрешаването на спорните тракийски въпроси, което ще става по пътя на мира и демокрацията, с общите усилия на целия български народ.

Главното внимание е насочено към Мирната конференция в Париж за защита на националните интереси, в това число и по тракийския въпрос. В Париж бе изпратена и представителна делегация на тракийската организация, в която е и главният редактор на „Тракийска дума“ Петко Караделков, както и Никола Спириков, Ламби Данаилов, войводата Димитър Маджаров и др.

По различни причини, в това число и финансови, вестник „Тракийска дума“, след 1951 г., престава да излиза. С най-високо партийно решение бе преустановено и съществуването на

тракийската организация в познания й вид. Тя бе превърната в благотворително културно просветно дружество и нейните клубове бяха придадени на Отечествения фронт.

Възстановяването на тракийската организация стана с националната конференция на 7 февруари 1990 г. и избирането на ново Централно ръководство с председател Константин Карамитрев. От януари 1991 г. започна редовно да излиза и вестник „Тракия“. Той се утвърди със сериозни исторически и актуални публикации и отразяването на важни моменти от живота на Съюза на тракийските дружества в България. Вече като национален, вестник „Тракия“ се превърна в неуморен трибун за българската кауза за Тракия. Той пропагандира широко българската идея по националния въпрос, отстоява позицията, че е изключително важно да се утвърждава българското самосъзнание на стотиците хиляди българи зад граница, голяма част от които имат тракийски корени.

Тракийската кауза е общо-българска кауза, тя е жива - в търсенето на справедливост чрез обезщетяването за отнетите имоти на прогонените бежанци от Източна Тракия; в желанието да разкрием пред сънародниците си, а и пред све-

та, трагичната орис на бежанците, станали жертва на първия геноцид през ХХ век (а той дори не се изучава в българското училище); да покажем подвига на нашите предци - във въстанията, във войните, в борбите на македонско-одринското революционно движение; да пазим за поколенията традициите и фолклора на българите от Източна и Западна Тракия и Мала Азия, която определя нашата културна идентичност като българи. Макар да е малък по обем вестникът - само в осем страници, той намира място за важните теми от тази национална кауза като разкриването на съдбата на българите-мохамедани у нас и на територията на Гърция. Разобличаването на политиката за възраждане на неосманизма от Турция. Има и срещу какво друго да се опълчи вестникът, тъй като днес нашето общество, повкварено от глобализацията и неолиберализма, допуска посетателства срещу изконни национални ценности; „пренаписване“ и изкривяване на историята; отродяване, а сред българите, изповядващи исляма, дори турцизирани. Съдбата на тракийците е част от съдбата на България и това не може да ни оставя безучастни.

Доц. Пламен Дамянов, ИФС - БАН

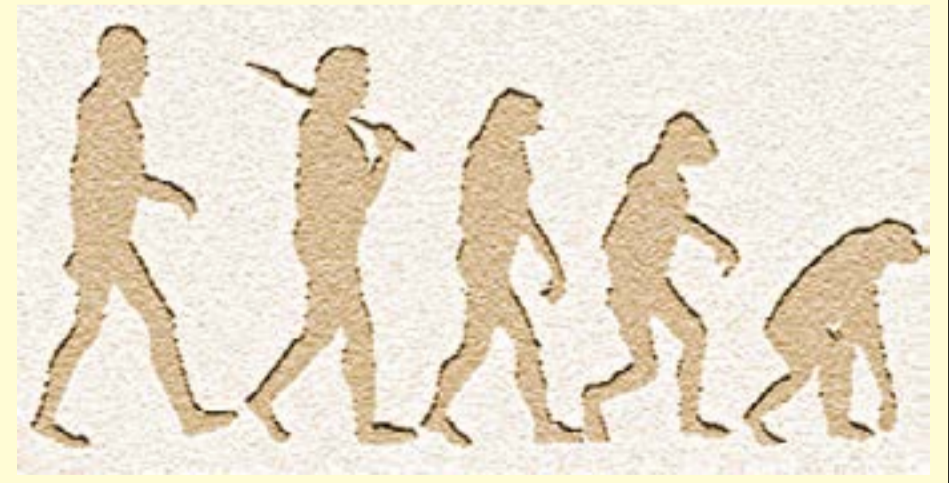
Свидетели сме на моралното загниване и упадък на Европейската цивилизация. То се изразява в разложение и отхвърляне на традиционните ценности като привързаност и уважение към семейството, към националните традиции, както и относно възпитанието и отглеждането на децата. Младешите се развращават чрез порнография, гей-паради, наркомания, пропаганда на педофилия и педерастия, чрез измислените от някои „интелектуалци“ трети, чет-

НЕОБХОДИМИЯТ РЕНЕСАНС

върти и т.н. полове. Подобни училищни недоучили морални изроди, са се загнездили в безбройните псевдо-университети, най-вече в Европа, САЩ и Канада. В т.нар. цивилизовани държави, те изградиха система, основана на „евроатлантически ценности“, при която над бандити, наркомани и т.н. отрепки, бдят съдебна и законодателна власти, „правозащитни“ организации, што ко съм да не падне от главите им, за да могат безнаказано да вилнеят и ограбват трудовите хора. Ето защо на бялата раса в Европа е нужен духовен ренесанс - възраждане на истинските морални ценности на европейската цивилизация. Нужно е възраждане традициите на нашите предци, на трудовете навизи, а не внос на цветнокожи гастарбайтери от африканските и азиатски страни.

Това изисква на първо място, от здравето тяло на европейските народи, да се отстранят полунителителни генетици введрили се в науката, образованието и управлението. Тези,

които пропагандират заличаване на разликата между мъж и жена, между дете и родител, между престъпник и честен човек, между убица и жертвата, между мошеника и работника, който с труд изкарва хляба си, а не с финансови далавери - такива из-

межкря трябва да бъдат изолирани от тялото на нацията, за да не покварят съзнанието и морала на народа. Те трябва да бъдат въдворени да работят тежък физически труд, за

да разберат как трудовите хора си изкарват прехраната, а не да троят духовната атмосфера на нацията. Подобни интелектуални изроди, някои от които имат научни звания и титли, работят срещу националния суверенитет, те са врагове на народа

и националната държава, стремят се да я ликвидират като пазител на народността дух и традиционни ценности, съхранявани и пазени с хилядолетия.

Петко ПЕТКОВ

Всяко сравнение куца, но лъжите и преувеличенията, на които ни правят свидетели управляващите в България, надхвърлят всякакви граници. „В сравнение с другите, ние сме едно оазисче, но трябва да се пазиме“, рече преди две седмици премиерът Бойко Борисов и сякаш дръпна дявола за опашката. Защото на следващия ден броят на починалите за едно денонощие от коронавируса възстанови „нормалните“ си мащаби от 90 души. И от тогава, с редки изключения, броят на победените от епидемията, въпреки или благодарение на „майсторското“ управление на кризата, се върти около цифрата 50. Но, тъй като казаното от нашия Вожд вижраше английската разновидност на коронавируса, ще припомним, че според британския премиер Борис Джонсън, този мутант е много по-бързо разпространяващ се и по-заразен от оригиналния коронавирус, който приписаха на Китай. Обаче делегацията на СЗО, която отиде да търси първоизточника на пандемията с Ковид-19, засега не потвърждава тази хипотеза. А дори и на някои да им се ще много, английският шам се е пръкнал не в Ухан, а на Мъгливия Албион.

Според главния медицински консултант на правителството на Нейно Величество, Патрик Валанс, ако китайският коронавирус се очаква да убива по 10 на 1000 заразени, при новия се очаква да умират по 13-14 души на 1000 заразени. Той заразява с 30 до 70 на сто по-лесно от оригинала и е съвсем различен от регистрираните в ЮАР и Бразилия нови разновидности на коронавируса. Балансът на борбата с тази напасть - в Обединеното Кралство и в света като цяло, е ужасяващ. Само на 23.01.2021 г. във Великобритания бяха починали 1401 човека, или общо 95981 души от началото на пандемията. Броят на заразените в Обединеното Кралство беше достигнал над 3,4 млн. души, при 96, 6 млн. в целия свят. Към 24 януари т.г. броят на заразените в света вече гоноше 99 милиона души. Напомням, че в деня, когато Байдън положи клетва като 46-тия президент на САЩ, пред Капитолия бяха издигнати 200 000 амери-

кански знамена, символизиращи починалите от коронавируса. Байдън предупреди, че те могат да станат скоро 500 000, независимо от смяната на стопанина на Белия дом. Естествено, като следствие от нехайството на неговия предшественик Тръмп. И понеже в ЕС всички надежди за справяне с пандемията се свързват с ваксините на Pfizer/BioNTech, Moderna, AstraZeneca и CureVac, трябва да кажем, че чане за ареста на Навални“, Борисов си отрязал сам пътя към Москва. Румен Радев припомни собственото му оглушително мълчание, когато полицията пребиваше протестиращи младежи зад колоните на МС. „Борисов се прави на радетел за демокрацията, понеже приключи с тази в България и трябва да освобождава други народи“, отбелязва държавният глава. Лидерът на БСП Корнелия Нинова до-

картината художникът е нарисувал Борисов и Вучич без маски. Какъв природен газ тече по този газопровод? Азерски или руски? Последният гвоздей в ковчегата с лъжите Борисов заби, когато внезапно реши с руското ядрено оборудване за АЕЦ „Белене“ да строи VII-ми блок на АЕЦ „Козлодуй“. А защо не и VIII-ми блок? И то, когато председателят на парламентарната енергийна комисия Валентин Николов уверява, че процедурата за строежа на АЕЦ „Белене“ продължава. Кой от двамата лъже? Разбира се, нито ще има Седми и Осми блокове в АЕЦ „Козлодуй“, нито ще тръгне проектът АЕЦ „Белене“. Не и докато България се управлява от страховливи като банкянския пожарник, който не посяма и да се ваксинира с продукта на Pfizer, а заложи като опитни мишки здравния министър професор Костадин Ангелов, председателя на НОЩ проф. Венцислав Мутафчийски и шефа на Пирогов проф. Асен Балтов. За сметка на това Борисов успя да зарази с коронавирус и министъра на финансите Ананиев, докато го развеждаше като мечка по горите и пътищата на България.

На всичко отгоре, в ЕС навярява скандал по повод на това, че в редица страни-членки, вместо по 6 дози от един флакон с ваксината на Pfizer, се извличат по 5 дози и милиони дози отиват на боклука. Това се случва и в нашето „оазисче“, заради организирания хаос при ваксинирането от страна на властите и недоверията на населението във ваксините, създадени набързо и пуснати в оборот без никакви гаранции от производителите. И без това шефът на СЗО Тедрос

България на Бойко Борисов:

ОАЗИСЪТ НА ЛЪЖИТЕ!

Румен ВОДЕНИЧАРОВ

България вече има какво да се гордее. Т.нар. Deep State (Световната финансова олигархия) се събра на панихида, за която „стопаните на парите“ се готвеха няколко години. Покойникът е акционерният капитализъм (Shareholder capitalism), който се спомина след продължителна и не много прилична болест. „Тругът на покойника засега не може да се приближи. Мирише зловонно“ - казва специалистът по изкуствен интелект Игор Шнуренко. Но гробарите започнаха своята работа с подписа на Клаус Шваб (1938) - швейцарският основател и президент на Световния икономически форум (СИФ) в Давос. В първата тройка на гробарите е г-жа Кристилина Георгиева - шеф на Меж-

мите и ношните заведения не е достатъчно, трябва да се затворят и техните собственици. Но, тъй като идват избори, Борисов ще се направи, че „мува гласа народен“ и ще разхлаби мерките, докато в цяла Европа ги залят. От 4 февруари учениците ще се връщат поетапно в клас и, за да не скучаят, ще заработят фитнесите. Не съм сигурен, че и рестораторите няма да получат това, което искат - да отворят заведенията и да работят и след 22:00 часа. Известно е, че бравата на нашия Вожд не удря два пъти на едно и също място. Веднъж АЕЦ „Белене“ е жизнено важен проект, без който токуй ще поскъпне 17 пъти. После става „евол“, а по-после обявяваме процедура за привличане на стратегически инвеститори. Веднъж АЕЦ „Белене“ ще се строи с участието на стратегически инвеститори от САЩ, Франция, Русия, Китай и Южна Корея, после оборудването ще се мести на площадката на АЕЦ „Козлодуй“. Очевидно, това е поредният опит на Борисов да тупка топката, докато отминат изборите. Ако ги загуби, освен изплащането на изтеглените от него десетки милиарди еврозаеми, ще натресе националната дистанция, карантината на Pfizer, се извличат по 5 дози и милиони дози отиват на боклука. Това се случва и в нашето „оазисче“, заради организирания хаос при ваксинирането от страна на властите и недоверията на населението във ваксините, създадени набързо и пуснати в оборот без никакви гаранции от производителите. И без това шефът на СЗО Тедрос

НА ПАНИХИДА В ДАВОС

Лидерът е като овчар. Той застава зад стагата и остава способните и находчивите да излязат напред и да поведат останалите. Така никои не осъзнава, че този, който ги ръководи стои най-отзад.

Нелсън Мандела

дународния валутен фонд. Тя ще участва активно в инкарнацията на изживелия времето си капитализъм в нова система, наричана Inclusive capitalism или Stakeholder capitalism. Какво се крие зад тези термини предстои да разберам, ако прочетем излязлата на 27 януари т.г. по време на форума нова книга на Клаус Шваб „The Great Reset.Stakeholder capitalism“ („Великото преформатиране, Голямото рестартиране“).

В нея Клаус Шваб твърди, че акционерният капитализъм е станал заплахата за човечеството, увеличавайки неимоверно социалното неравенство между хора и държави, което води до национализъм, расизъм, конфликти и други беди. Бизнесът трябва да бъде отговорен. Този капитализъм, описан от Адам Смит и други философи с ман-

тра за „невидимата ръка на пазара“, просто се отменя. Решенията трябва да се приемат не само в полза на акционерите, но изхождайки от проблемите на обществото. А ползата за обществото ще се разпределя от компютъра, от системата на изкуствения интелект.

Критиците на капитализма не са от вчера. Преди 20 години критични възгледи изказваше зам.-управителят на Световната банка Джозеф Шиглиц, за което беше елегантно отстранен. Много преди него Карл Маркс и Владимир Ленин са предупреждавали, че „невидимата ръка на пазара“ поражда повече проблеми, отколкото решения. Историата на капитализма е история на хищника и жертвата. Ако не си хищник, ставаш жертва. Сега всички ръководители на транснационални корпорации

България на Бойко Борисов:

ОАЗИСЪТ НА ЛЪЖИТЕ!

де Бойко Борисов на изборите на 4 април? С изпразнените, или с препълнените от дъждовни реки и язовири, които потопиха половин България? Със задръстените с боклуци, дървените тротоари и пътни настилки? Или с ямите по второкласните и третокласните пътища? Добавете към този списък и спрения за пореден път трети лъч на метрото в София. Спрян, не заради покачането на водите на Перловската река, а заради положения в основите на релсовия път некачествен бетон.

Мила родна картинка! Първо Вождът открива тържествено участък от пътя до Рилския манастир, я поредната метростанция или ремонтант булевард. После изчезва от полезието, когато някоя скала падне върху пътя, или пропадне някой булевард, тротоар или релсов път на някой лъч от софийското метро. В нашето „оазисче“ на лъжите, Борисов отговаря само за успехите. За провалите и даляверите си има министри, областни управители, шефове на агенции, кметове и Прокуратура. Последната се оглавява от каскета на Иван Гешев и се насочва встрани от всякакви аудио-записи с гласа и видеозаписи с чекмеджето на премиера. Затова и „прекрасната дама“, нарече-

тази хипотеза, както не вярвам и в твърденията на придворните пиари, политолози, социолози, политически психолози, социални антрополози и прочее шарлатани, че управлението на Борисов и ГЕРБ е без алтернатива. Борисов не е нито Фердинанд, нито Тодор Живков и единствено презрението му към демокрацията и парламента го сближава с Кобурга. За него тази България може да изглежда „оазисче“, но за над 60 на сто от българите тя е като болниците, на чиито стълбища лежат умиращи или починали преди да получат медицинска помощ. В целия свят има натрупана огромна омраза към властите, които се проваляха не само в борбата с пандемията на коронавируса и неговите мутации. И въпреки само възхвалите на Борисов, България не е никакво изключение от правилото. Напротив, по едно време се беше изкачила на европейския и световен връх по смъртност от коронавируса на 100 000 души. Сега пък е опашкарят на Европа по дела на ваксинираните: -0,38% от населението. На 24.01.2021 г. бяха

регистрирани „само“ 266 новозаразени и 12 смъртни случая, а на 25.01.2021 те намаляха на 121 новопотвърдени случая и респективно на 9 починали. Само ден по-късно нещата се „нормализираха“: 772 нови потвърдени случаи на коронавируса и 60 починали за едно денонощие. Управляващите трябва, че показателите падали, поради което можело да се помисли за разхлабване на ограниченията и забраните дори за ресторантите. Но ако пресметнете какъв е делът на близо 9000-те починали от 7 милионното население на България, ще видите, че положението никак не е за хвалби. В Китай, който е с население от 1,4 милиарда души, жертвите на коронавируса са два пъти по-насам България се е стопила с 2 млн. души, и приблизително толкова са се изнесли в чужбина. Какъв ти тук оазис, щом хората бягат от „майстора“ Борисов! Ако му позволим да ни управлява все така „успешно“, ще се нуждаем не от болници и медии, а от попове и погребални агенции.

З а да не се превърне България в географско понятие или в „Дом на покойника“, един е лозунгът: „Всички на борба с Деникин, пардон Борисов!“ Който гласува за Борисов и ГЕРБ, ще получи Доган и ДПС. Това заяви Цветан Цветанов, бившият организатор на изборните победи на ГЕРБ. Истина, истина ви казвам, април ще бъде май!

Но „Големият рестарт“ изисква всички държави да го приемат като план А и да го спазват безпрекословно. План В не се предвижда. Само така може да се избегнат поляризацията, растящото социално напрежение, национализма и конфликтите. „Или си с нас, или си против нас!“. Ако не си с нас те чака хаос и...санкции“ - прогноза 80-годишният икономист Шваб.

„Новата нормалност (старата бе погребана), е невъзможна без ваксина срещу COVID-19“ - разсъждава Шваб, който още преди 5 години е настоявал за задължително ваксиниране под патронажа на СЗО. И ето че министър-председателят на Белгия Алекс де Кро изплюва камъчето: Ние се надяваме, че тъмните месеци ще отминат и светлината на ваксината ще засияе в нас хората“. Лично на мен това откровение ми звучи твърде илюминантно и масонско.

Приглася му Антонио Гутереш (ООН): „Докато всички не се ваксинират, никой не може да се чувства в безопасност.“ И тъй като всички тези на Шваб и СИФ ще бъдат гласувани в ООН, то те ще трябва да бъдат осъществени дори в страни извън ЕС и НАТО (напр. Русия), защото увлечението им по демокрация е поставило международните норми над националните интереси. Не случайно президентът Владимир Путин говори в Давос за „устойчиво развитие“ (термин, измислен от Римския клуб) и околна среда. Не случайно в новото назначение на Анатоли Чубайс в Европейския съюз като специален представител на руския президент във финансовите институции на ЕС, устойчивото развитие не е пропуснато. Това е само единият от митовите поздравяващи желязна концентрация на власт и геополитиче-

НА ПАНИЖИДА В ДАВОС

ски диктат. Вторият са компютърните технологии. И третият е ДЕМОКРАЦИЯТА.

На какво заприлича обаче „еталонът за демокрация“ след президентските избори в Съединените щати вида целия свят. Но за глобалистите от „дълбоката държава“ настъпващото управление на Демократическата партия е добре дошло. Защото за установяване на Нов

световен ред при президента Тръмп, глобалистите трябва да почакаят цели 4 години. И тъй като при североамериканците отсъстват първите 17 години на образованието в Източна Европа и бившия СССР, и представляват по-скоро атомизирана биомаса, мисля, че твърде лесно ще подкрепят всякакви мерки на новото правителство на САЩ срещу пандемията. По подобен начин американците подкрепят бомбардировки на суверенни страни и убийствата на техни лидери. Единични „антиваксери“ като Роджърс Кенеди (син на Робърт Кенеди, 66 г.) ще бъдат очернени от хора като главния инфекционист д-р Антъни Фаучи, несменяем директор на Националния институт по алергия и инфекци-

онист болести, за който бившият президент Тръмп казваше, че е „нещастие за Америка“. Последният е зависим както от Сорос, така и от СЗО т.е. от Фондацията на Бил и Мелинда Гейтс - главен спонсор на СЗО. След като убеди американците, че „COVID-19 е 10 пъти по-смъртоносен от сезонната грип“, сега неговият кепчетен съвет е да носим маска и след ваксиниране, защото „може

да не сте имал симптоми, но да сте носител и да инфектирате други хора.“ Тогава има ли смисъл ваксината въобще, след като д-р Фаучи се съмнява, че тя ще бъде ефективна и срещу новите щамове. Добре познатият на читателите на „Нова Зора“ доктор по политически науки Уилям Енгдал от Принстънския университет каза за д-р Фаучи и компания: „Същата на световната икономика е в ръцете на шарлатани в бели престилки!“.

„Победата“ на Джо Байдън през 2020 г. е победа и за милиардера Бил Гейтс и неговата политика за поголовно ваксиниране на земните жители. Неговите идеи са мегадомански. „Светът трябва да се откаже от много дългия път на тества-

ловимия вирус“ на HIV даваше положителен резултат при 70 заболявания! Къде е гаранцията, че както тестовите, така и ваксините, са сигурни и няма да се повторят трагедии, както с хилядите увредени деца в Индия след ваксинирането им срещу полиомиелит. Или в Нигерия – срещу менингит! Сега Бил Гейтс минава и през Индия, и през Нигерия само със самолет.

Нови лекарства се въвеждат в лечебната практика само със следване правилата на т.нар. GMP (Добра Производствена Практика), които не допускат прескачане на етап като клинични изпитвания. В случая с новите ваксини на Biontech и Moderna (те са на нов принцип) се поема риск, който ще

отпадне едва след приключване на ваксинацията на 2 млн израелски граждани. Едва тогава ще бъде валидиран срокът, в който ваксината осигурява нужните ни срещу вируса антитела.

Идеите на Гейтс, както се очакваше, се поддържат от финансовите инвестиционни холдинги представляващи „дълбоката държава“ и Коалиция за инклузивен капитализъм: BlackRock, Vanguard, JP Morgan Chase и др., както и от гигантите от Силиконовата долина FAGMA (Facebook, Amazon, Google, Microsoft, Apple). Към СЗО беше изработена Програма за извънредни ситуации в здравеопазването (изп. директор Питър Салама - Австралия), която развърза ръцете на СЗО за обявяване на пандемии. Всичко е подготвено за крайната цел – унищожаване на националните държави без класическа война и проливане на кръв.

Предстои битка с „дълбоката държава“. Тя трябва да се ръководи от учени, а не от продажни политици. Твърде лесно гражданите в демократични държави се отказваха от права, за които се бяха борили с десетилетия и ги бяха гарантирали в своите конституции. Сега все повече хора разбират, че COVID-19 е първият политически вирус, при който 1% е медицина, а 99% политика! От малките истини се сглоби гигантска лъжа. И това стана възможно, казва анализаторът проф. Валентин Катасонов, след нагнетяване на страх и дебилизиране на хората. Бил Гейтс използва принципа на мафията: създава опасността и после предлага защитата от нея срещу заплащане.

ПП МИР с писмо до Европейския парламент

Симеон СЛАВЧЕВ

Председателят на партия МИР (Морал, Инициативност, Родолубие) Симеон Славчев изпрати писмо до г-жа Катрина Барли – заместник-председател на ЕП, с молба европейските институции да обърнат внимание на сериозните нарушения, които управляващите от ГЕРБ и Обединени патриоти правят с цел подмяна на вота на българските граждани на предстоящите на 04.04.2021 г. парламентарни избори в България. В писмото си до зам.-председателя на Европейския парламент г-жа Барли, председателят на ПП МИР посочва няколко конкретни факти за нарушаване на българското законодателство. „Уважаема г-жо Барли, обръщам се към Вас с молба за съдействие и реакция на европейските институции, тъй като управляващото мнозинство в България, освен българските закони и морални норми, нарушава и Европейското законодателство, добрите международни практики и етични норми“. Според партия МИР,

чрез прилагането на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 33 от Изборния кодекс, се създава сериозна колизия между основополагащи законови нормативни актове в България и пряко се нарушава общественят интерес.

„Тази противоречива норма от Изборния кодекс дава правомощието на ЦИК да възлага, без обществена поръчка, на „Информационно обслужване“ АД компютърната обработка и обобщаването на данните от изборните резултати, включително и от машинното гласуване. Тази дейност е важна, както за достоверността и обективността на изборния резултат, така и за доверието в целия изборен процес“, пише още в писмото си Славчев. От партия МИР се мотивират, че чрез възлагане от страна на ЦИК на дейността по чл. 57, ал. 1, т. 33 от Изборния кодекс на „Информационно обслужване“ АД, дружеството ще извърши услуги, срещу които ще получи възнаграждение, за което задължително трябва да се приложат разпоредбите на Закона за обществените поръчки в България и ЦИК трябва да възложи тази дейност чрез обществена поръчка. В своето писмо до зам.-председателя на ЕП Славчев подчертава, че императивният характер на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 33 от Изборния кодекс не дава възможност на ЦИК да възлага тази дейност чрез провеждането на обществена поръчка, каквато в случая е необходимо, ма за да е прозрачен изборът на изпълнител, който ще определя

крайния изборен резултат. „Уважаема г-жо Барли, прилагането на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 33 от Изборния кодекс е в противоречие и нарушава правните норми на ЗОП в България, регламентирация реда за възлагането на дейността по определяне изискванията към организацията и технологията на

компютърната обработка на данните от гласуването и към издаването на бюлетин с резултати от изборите. Възлагането на услуга на юридическо лице – търговец от страна на държавата, в лицето на държавната ЦИК, без да бъдат запознати условията и реда на процедурите на Закона за обществените поръчки, създава предпоставка за недействително монополно положение и пряко нарушава разпоредбите на Закона за защита на конкуренцията“. В писмото си до Барли от партия МИР посочват, че проблемът с директното възлагане на „Информа-

ционно обслужване“ може да се реши по два начина. Първо, чрез законодателна инициатива за изменение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 33 от Изборния кодекс и второ, чрез искане от компетентните лица и институции, съгласно чл. 150 от Конституцията на Република България за установяване на

новата на множество жалби и непризнаване на изборните резултати от предстоящите изключително важни за бъдещето на европейска България парламентарни избори. Надявам се на Вашата бърза реакция, чрез която ще допринесете за провеждането на честни избори в България и ще защитите върховенството на закона, така както винаги сте го правили“, завършва своето писмо до Барли председателят Симеон Славчев. От партия МИР са поискали и лична среща със зам.-председателя на Европейския парламент г-жа Барли и се очаква в следващите дни тя да приеме председателя на партията Симеон Славчев, двамата зам.-председатели Георги Кардашев и Владислав Милев и международния секретар на партията Ивайло Манджуков.

Източник: Actualno.com

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-р. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВ
Проф. д-р. Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р. ик. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG6F
Примат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 29.01. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

Нека накрая проследим как беше създаден митът за коронавируса COVID-19.
2007-2009 г. - Финансово-икономическа криза
4 май 2009 г. - СЗО прави репетиция, създавайки изкуствена „Пандемия H1N1 (свински грип).
11 юни 2009 г. - СЗО обявява пандемията „свински грип“. Милиарди отиват за ненужни ваксини, които остават неизползвани. „Пандемията“ е неразличима от сезонен грип.
Май 2010 г. - Доклад на Фондация Рокфелер и Глобална Бизнес мрежа. Описани са точно днешните събития. Прогнозата: Психическата операция COVID-19 ще продължи до 2026 г.
2012 г. - Германски Бундестаг. В „Доклад за защита на населението с анализ на риска“ се говори за поява на смъртоносен вирус SARS-коронавирус. Тежък остър респираторен синдром и последваща пандемия, която ще предизвика криза в икономиката.
2014-2015 г. - Конференции по инклузивен капитализъм. Неравенството в доходите става опасно. Капитализмът умира. Светът се нуждае от по-прогресивен строй.
2016-2017 г. - Световната банка разитрава с влиятелни личности и политици четири сценария за координирани действия при обявяване на „Пандемия“ и

учредява специален Фонд за екстрено финансиране на пандемии
2018 г. - Прочуване на ЕС наречено „Състояние на доверие към ваксините през 2018 г.“
2019 г. - (VI-IX) На базата на доклади се съставя „Пътна карта за ваксинации“.
18 октомври 2019 г. - В Ню Йорк се провежда пандемично учение.
Event 201 (Събитие 201) - Месец след това Китай съобщава за първите случаи на COVID-19.
23 януари 2020 г. - Питър Салама (СЗО) заявява, че няма основание за обявяване на пандемия. Ден след това Салама (51 г.) пада и умира. Инфаркт!
26 януари 2020 г. - СЗО „коририра“ броя на заразените от вируса.
3 март 2020 г. - Световната банка приема Фонд за бързо реагиране на COVID-19.
11 март 2020 г. - СЗО обявява „Пандемия COVID-19“ (8 дни след СБ). Първата фаза на „програмата за бързо реагиране“ ще завърши на 31 март 2025 г.!
Наистина ударът след безкрайните доклади и карантини е толкова силен, че ще е необходимо най-малко десетилетия за възстановяване на икономиката в света. Транснационалните инвестиционни и банкови компании ще раздават „вертолетни“ пари,

които изнемощелите бюджети на държавите в състояние на хаос, безработица и глад, няма да са в състояние да връщат. Властта ще се предаде на Deep State (на Световната Финансова Олигархия), която ще създаде Световно правителство т.е. Нов световен ред (Stateholder Capitalism). Чудесен алгоритъм!
Ставаме свидетели на детайлно замислен отблъскващ международен психоспектакъл. Световната здравна организация, се оказва лобистка структура, зависима от спонсори-милиардери. „Пандемията в света ще продължи много, много дълго“ – успокоява ни Генералният директор на СЗО Тедрос Гебрейесус. Шамът ще се променя всяка година. „Пандемията“ идеално прикрива кризата на световната икономическа система започнала в 2008 г. и е меча сила за унищожаване на излишни гърла. „Ваксината е оръдие на преминала война“ - предупреждава проф. Игор Гундаров (РФ). Повечето жертви ще умират от страх - т.е., от намален имунитет.
Къде сме ние? Ще продължим ли да избираме управляващи, които козируват на всяко нареждане на СЗО, които трупат държавен дълг и чакат панихидата на борците срещу капитализма, погребан в Давос? Или ще съберем сили да им кажем в лицето, че „майка им не е права“.

От стр. 12

Естествено продължение на тази негова страст към театралната сцена са книгите му: „Реализъм на Вахтангов“ (1967), „Лирична драма“ (1973), „Всекидневният Леон Даниел“ (2002)... В съвременната драматургия намира опорните точки на своите идейни позиции, характеризира ги като безусловен ляв интелектуалец. „Без да се старая, – споделя проф. Чавдар Добрев – скъпявам максимално разликата между думите „упоритост“, „отговорност“, „дълг“... Това е така. Без идеал ми е невъзможно да живея. Дразнят ме обаче идеализациите, така наречените идилични „интимни отклонения“, липсата на критическо чувство.“ Такива черти от неговия характер му носят неприятности още в тоталитарните години. Ала защо не си признаем, че се нагледахме и наслушахме на оценките в червено послушници, метаморфозирали се в „правоверни“ демократи и забравили завинаги изконните принципи за справедливост и човечност?!

ЖИВОТ ЛИ Е ЖИВОТ БЕЗ ИДЕАЛ?!

„Под сянката на преустройството“ би могла да се разгледа и като своеобразна политическа и естетическа енциклопедия на отминалите десетилетия. С тази разлика, че личностите и събитията в нея получават своеобразни оценки, понякога доста безпощадни, но винаги пречупени през моралния градиент, изграден от преживяванията и възгледите на самия автор.
Бих искал съвсем белго да се спира и върху действителното, което оказват поетичните творби на Чавдар Добрев, разпръснати в книгата подобно светлинен архипелаг сред моретата от есеситични и мемоаристични етюди. Те са взети от стихосбирките му: „Окосена болка“, „Сфера“, „Камбанен свог“, „Взхвала на разума“, „Разстреляна носталгия“, „Насаме със себе

си“. Наблюдателният литературовед веднага би забелязал своеобразна градиация на темите и изразните средства, постъпателно надграждане на естетическите послания посредством логиката на умозрителното съзряване. И ще се очарова от присъствието на модерност, изпреварила с десетилетия българската поетична традиция и преодоляла не само времеви, но и пространствени граници. Естетизацията на емоцията обуславя нов поглед към реалитите на ирационалните парадигми, превръщайки метафорите в нюанси от философската апологетика на осъзнатото битие. В едно от най-новите си стихотворения – „Остаряване“, поетът Чавдар Добрев виртуозно и с болезнена мъдрост олицетворява неумолимостта на времето:

... Динозаври, мили,
Някога бяхте чудото на природата –
небостъргачи на праисторията.
Сега доказват, че сте изчезнали
след биомутации, катастрофи...
А вие просто се уморихте да бъдете млади!
Театроведът, изкуствоведът, поетът и левият интелектуалец Чавдар Добрев е навлязъл в златната есен на своя живот. А „Под сянката на преустройството“ без съмнение представлява един от плодовете на този негов благодатен сезон, който ще продължи още много години, за да зарадва читателите с нови творби, където критическият дух ще продължава да съжителства с нежността на мечтателния лирик.

ЖИВОТ ЛИ Е ЖИВОТ БЕЗ ИДЕАЛ?!

Боян АНГЕЛОВ

Има книги, след прочита на които индивидуалното съзнание се обогатява и разширява с информация, останала през десетилетията преди всичко като предположения и догадки. И веднага ще добавя, че тази информация е поднесена художествено, оценъчно, без спестяване на истини, без прикриването на недостатъци и неправди. „Под сянката на преустройството“ от Чавдар Добрев спада към този тип книги-изповеди, в които биографичният елемент съжителства с проникновен анализ на политически събития, естетически теории и литературни прозрения. Авторът ѝ притежава дарбата да се дистанцира от личностните пристрастия, без да изменя на своето идейно кредо. А Чавдар Добрев е личност многостранна и притежаваща неоспорим талант на театровед, философ,

Наистина, през последните десетилетия се наситихме на четива, където годините на социализма и последващите го три десетилетия псевдодемокрация (изродила се във „варварски капитализъм“) се представяха или в розови одежди, или в катранени доспехи. Авторите им, в мнозинството си безскрупулни карьеристи и откровени хамелеони, поставяха преди и над всичко **собствените си персони**. В книгата на Чавдар Добрев наблюдаваме съвсем различен подход. В нея той **едновременно е и действашо лице, и съдник на събития от недалечното минало и от съвременното ни**.

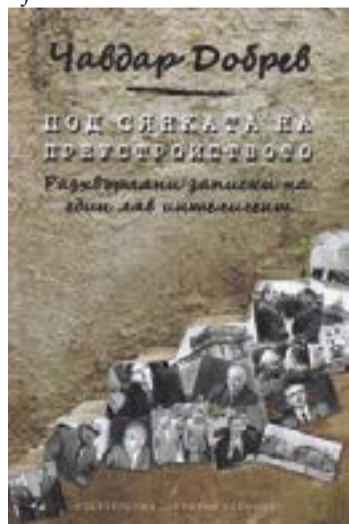
Малко са българските интелектуалци с толкова богата биография и с толкова многостранна ерудиция като проф. Чавдар Добрев. Той е безспорен доайен на родната ни литературна и театрална критика, а работата му като главен драматург на Народния театър „Иван Вазов“, заместник директор на Института по изкуствознание при БАН, зам.-главен редактор на сп. „Съвременник“, съветник по въпросите на културата, дипломат и директор на Българския културно-информационен център в Москва през тягостното начало на 90-те години, депутат от Демократичната левица му дават широки хоризонти за наблюдение, оценки и практически действия в защита на левите идеи и на социалната справедливост.

от баща му Атанас Добрев, ученик в Одринската гимназия, в която по същото време са учили акад. Димитър Михалчев и Константин Петканов. Не крие, че е наследил комунистическите идеи на своя баща, а учителската професия на родителите му го привързва към опознаването на реалността, обитаваща човешката мисъл и неукротимите емоции.

Разглежданата книга притежава ценностни приноси не само с прецизния си стил и метафорична обогатеност при описанието на случки и събития от отечествената съдба, но и с анализа на съдбоносни за Европа събития. Авторът е студент в Будапеща през първата половина от петдесетте години и го очарова високата култура на държава, наследила традиции, останали от величествената Австро-унгарска империя. Вече е в България, когато се разгаря революцията от 1956 и бруталната разправа с протестиращите го разтърсва дълбоко. „Парадоксът е в това, – отбелязва Чавдар Добрев – че съветските военни части бяха вкарани в Унгария по разпореждане на реформатора Никита Хрущов и на съветския посланик в Будапеща – интелектуалеца политик - Юрий Андропов. Истината ме задължава да изтъкна и това, че не малко унгарци предпочетоха да защитят властта – не толкова

Проф. Чавдар Добрев

властта, колкото идеята на социализма, дори и в тогавашната ѝ презентация...“ Унгария и нейната култура стават съкровена тема за проф. Чавдар Добрев. Мъдри и достолепни хора, които пазят безукорно своите народностни традиции, унгарците също като нас са воювали самоотвержено за своята личностна свобода и за национална независимост. Не случайно приликата в живота и творчеството на Шандор Петьофи и Христо Ботев е поразител-

изкуствовед, поет, преводач, белетрист, литературен критик, политически анализатор... Бих могъл да изброя още аспекти от неговия творчески портрет, защитен чрез десетките му книги с литературна критика, поезия и политически анализи, но в „Под сянката на преустройството“ се срещаме не само с теоретика и твореца, но и с човека Чавдар Добрев, с неговите идеали и разочарованията му от случващото се в действителност.

Чавдар Добрев използва елементи от предишни свои автобиографични книги, за да създаде реален и правдив фон, върху който се разиграват, подобно антични трагедии, драматични обществени събития, стълкновения на идеи и идеали, крехки тържества на правдата и пирови победи на злото над хуманността.

Авторът сам посочва първоосновата на своите политически позиции, наследени

БЪЛГАРСКА ПЕСЕН

Теодор ТРАЯНОВ

На Иван Радославов

*Вейте, ветрове пустинни,
вейте, горди ветрове!
Пейте песните старинни
над безрадостни долини,
към смълчани върхове!*

*Вейте, ветрове, приспете
стража вечнобуден - Шар!
На чедата си завета
в блясъка на три морета
да съзре, насън макар!*

*Вейте, с напора тревожен
разтъргнете нощен свод,
и с единствен повик: - Боже! -
изплачете, що не може
да изплаче цял народ!*

*Горка горест погребете,
идат силни времена!
В песните си понесете
на тринадесет столетия
пламенните знамена!*

*Вейте, с ярост непрестанна,
разведрете родна вис!
Цял народ ридай: Осанна!
Разгадайте в песен бранна
вдъхновена звездопис!*

*Пейте за победи славни,
пейте на език свещен,
за герои стародавни,
в бран - на ангелите равни,
жива кръв до днешен ден!*

на. Авторът задълбочава прозренията си в разнопосочни естетически и жанрови релации. Той се възхищава от аксиоматичните философски разсъждения на Дьорд Лукач, превърнал се в знаме на разкрепостения марксизъм. През 1970 г. Чавдар Добрев съставя обемистия поетичен сборник с преводни стихове от Шандор Петьофи „Лирика“, а през 1985 излиза, отново под негова редакция, разширено издание със заглавие „Избрани творби“. Чавдар Добрев талантливо и добросъвестно превежда творби на водещи унгарски писатели и създава есеистични портрети за тях: Шандор Петьофи, Атила Йожеф, Жигмонд Мъориц, Милан Фюш, Ласло Немет, Акос Кертес... Появява се и книгата му със стихове и поеми от Ендре Ади „Начело на мъртвите“.

Авторът на „Под сянката на преустройството“ признава, че неговите занимания с аспектите на унгарската литература не са единствен обект за изследване. Особено го вълнуват руската литература и наро-

допсихология, въобще руската идея, на която е посветил не малка част от творчеството си. Тази проблематика, наред с литературоведските му изследвания върху българската словесност, изкуствоведческите му книги, театралната критика, собствената поезия и публицистика заемат особено място в неговата интелектуална практика. Неопровержим принос на Чавдар Добрев в областта на литературната ни критика е неговата **остра сетивност за все още неоткритите и неоченени таланти**. Той знае, че е лесно да се върви по утъпкан път – преосмисляне на вече казаното и написано за утвърдените ни класици. Трудно е да застанеш срещу господстващите стереотипи, за да докажеш, че в българската литература идват нови имена с изградени естетически и морални позиции и с нестихващи дарования.

През 1963 г. той защитава в Москва дисертация, она словена „Творческото многообразие на българската драма“.

На стр. 11